

ZPRAVODAJ

úterý 9. srpna rozkladný 12 / 2022

Ve víru vzpomínek

Je mi o dvě konfekční velikosti méně, mladá holka v sexy šatech pod zadek, sešitých z džínových čtverců. Na hlavě mám klobouk z mořské trávy, o kterém mě prodáváč ujistil, že se mnou zestárne. Měl pravdu, vyměnila jsem ho teprve letos, ale ani tak nemám to srdce otrhanou hučku, která se mnou absolvovala všechny předchozí ročníky Prázdnin, vyhodit. S přítelem vstupujeme do vestibulu jednoho z těch malebných telčských domečků a míříme ke dveřím, za kterými prý najdeme vedení festivalu. Včera na koncertě nám říkali, že nemáme fotit. Kdo bude chtít, fotky mu v redakci nahrají. "To je asi nějaký nesmysl, ne?" obracím se na svého přítele. "Proč by to dělali? To jsme asi špatně pochopili." Ze dveří vyjde tmavovlasý kluk našeho věku a zeptá se mě, jak nám může pomoci. Nesměle vysvětlím, proč jsme tady a jedním dechem dodám, že ale bohužel za chvíli odjždíme. Cítím se trapně, dveře se tady netrhnou. Okolo nás právě prochází vysoký muž, nesoucí veliký kotlík, ze kterého před hodinou na náměstí lidem rozdával jáhlovou kaši s rozinkami. Jen tak, mohl si vzít každý. Děti i dospělí, každý z nich se tady nějakým způsobem podílí festivalovým děním. Chci odejít, ale mladík mě zastaví

s tím, ať jenom chvíli počkám, že fotky dostanu. Má příjemný hlas, navzdory poklusu okolo něj si s mojím prosbou nedělá vrásky a skutečně mi během několika minut podává cédečko s vypaleny vzpomínkami. Těžko bych tehdy uvěřila, že jen o pár let později budu právě s tímhle klukem, Ondrou Kolářem, pro vás společně s Vojtou a Colombem sedět v jedné místnosti a tvořit festivalový Zpravodaj. Těch vzpomínek je za ty roky víc. Je totiž docela zvláštní, jak si s námi někdy osud zahrává a já věřím, že každý z návštěvníků Prázdnin s sebou nese pořádný ranec zážitků. Čtyřicáté výročí mi připadá jako dobrá příležitost pro jeho otevření. Po celé Telči máme čtyřicet domečků, pod QR kódem ukrývajících festivalovou historii, kterou můžete komentovat. Budeme rádi za vaše vzpomínky na to, co jste u nás za ta čtyři desetiletí zažili.

Přestože se i náš festival viditelně mění, protože pokrok nezastavíš, jsou dny, kdy na vás doslova dýchne atmosféra ročníků dávno minulých. Jedním z takových bylo pondělí, ostře kontrastující s živelnou nedělí a večírkem na Panském dvoře. "Tohle jsou vážně plnohodnotný koncerty, opravdu dobrý. To jsem nečekal!" vykládal mi včera nadšeně jeden z posluchačů Kocouří scény. Hrál zrovna Hluboké nedorozumění, a já jen s úsměvem přikývla a vzpomněla si, jak jsem to kdysi měla stejně i já. Večerní program, z velké části věnovaný vzpomínce na Zuzku Navarovou, odstartoval na tak akorát zaplněném zámku. Byla to právě kapela Nerez v čele s nepopsatelnou Lucií Šoralovou, která mi připomněla, co pro mě ta pravá, ryzí Telč, znamená. Bezvadný hudební zážitek, tak trochu sladkobolnou poetickou atmosféru, mezi řádky signalizující, že všechno bude dobré. Písničky o každodenních věcech, na které je přebornicí Martina Trchová, v jejímž jedinečném podání jsme později na noc turnu zavzpomínali na Zuzku. Pod barevnými světélky nataženými nad travnatým pláckem na Panském dvoře byla snad celá Telč. Vlastně, úplně celá ne. Průjezd u rybníka žil svým vlastním buskerským životem a nakonec jsem ani já neodolala a přidala svůj hlas k Jauvajšům, rozehrávajícím se v podloubí u štábu na dnešní vystoupení s Coiscéim. Dojalo nás, když nám v slzách starší pán děkoval za písničku *Kovbojův nářek*. "Bylo mi 18, když jsem na tuhle písničku tancoval. Díky vám jsem zase tím mladým klukem." Rádo se stalo. Sova

Divadlo Harmonika – O vodníku Řešátkovi

Pro sedm slziček rozmilé rusalky hashrman Řešátko vydal se do dálky. Z rodného rybníka plaví se potokem, snad se nám neztratí ve světě širokém. Z rybníka potokem k řece, řekou k moři, pak až do obla a zpátky k rybníku. Dnešní pohádka pro nejmenší vám ukáže, jak vypadá koloběh vody v přírodě.

Jauvajs a Coiscéim

Irský step za doprovodu irských a skotských písní v interpretaci, která si nezadá s tou z pravého dublinského pubu. Kapela Jauvajs vznikla už roce 1995, na svém kontě má čtyři řadové desky, na nichž s postupem času převažuje vlastní tvorba. Zakládající členové, Jana a Kuba Linhartovi, patří mezi největší držáky Prázdnin v Telči a během festivalu je můžete potkávat na téměř každodenních hudebních jamech v podloubí. Jejich kapelní vystoupení se pokaždé těší velké divácké pozornosti a my nepochybně jsme o tom, že nejnak tomu bude i letos. Po loňském velikém úspěchu na zámku je tu máme znovu, v doprovodu tanečního souboru Coiscéim. Nazujte stepky, narovnejte se a výkop!

Bárka

Harfenistka Ivanka Pokorná a violoncellista Pavel Barnáš se k nám vrací už potřetí. Ivanka je členkou orchestru Národního divadla v Praze a hostuje v řadě projektů, aktuálně například na nové desce skupiny Žalman a spol. V Bárce hraje na keltskou harfu, která je menší a lehčí než ta, kterou používá ve velkém orchestru. Pavel je violoncellista Symfonického orchestru Českého rozhlasu v Praze a také ředitel festivalu Okolo Třeboně. Dobří přátelé před několika lety zatoužili po změně a přáli si hrát i skladby podle svého výběru, v malém obsazení, bez not a dirigentské taktovky. Zaměřují se hlavně na evergreeny a filmové melodie, které v neobvyklém spojení jejich nástrojů vyznívají velmi působivě.

Nezmaři

Šárka, Zajda, Jim a Tonda – jedna dáma a tři gentlemani, legendy českého folku a písničkářství. Nemá smysl dělat výčet všech vydaných desek a ocenění. Mají jich opravdu hodně, ale dovolím si připomenout nedávno vydaný velký zpěvník, kterým kapela před pár lety potěšila své fanoušky. Neexistuje totiž u nás skupinka pouličních muzikantů, která by během večera něco od Nezmarů nezahrála, takže zpěvník se jednoznačně hodí. V posledních letech Nezmaři stále častěji spolupracují s Jihočeskou filharmonií, se kterou minulý rok natočili klip ke své coververzi písničky *Růže*. Orchestrální aranže kapele sluší, ale spokojíme se pochopitelně i s originální nástrojovou sestavou. Nezmaří koncert slibuje dobrou příležitost k potréování hlasivek – čím víc nás bude, tím lépe!

Devítka

Jindřiška a Honza Brožovi, Madlenka, Klubajz a Ivan. Folková kapela Devítka, založená na autorských písních Honzy, změnila v posledních letech několikrát sestavu, až se ustálila na pěti členech. O tom, že si její osazenstvo sedí jak muzikantsky tak lidsky asi nemůže být pochyb, vzhledem k dobré náladě, která z jejich koncertů pokaždé sálá. Ústřední dvojice Devítky hrála dlouhou dobu s Žalmanem, ale svým posluchačům mají samozřejmě co říct i bez něj. O Honzovi se v kuloárech šeptá, že patří k nejnadanějším folkovým písničkářům současné hudební scény. Důkazem budiž poslední deska *Štístko*, která hezky ilustruje, jak se Devítka stále vyvíjí, ačkoliv její hudební rukopis zůstává stále rozeznatelným.

Objevte scénu s buskery u lodiček! 16:00 Po Zemi 18:00 Jana Holubová

DRBY Pozor, po Telči se potuluje hodný medvěd! Jezdí na kole, chodí na pohádky, polehává v parku nebo postává u stánků. Možná jste ho taky potkali a nejspíš se objeví na večerním koncertě!

Oliver měl předevcírem nelehkou noc a včera ráno navíc musel uklízet nepořádek po naprosto neznámé osobě.

Divadlo Harmonika
Kouzelný hrnc

Irlanda
Kolibríkův úlet

Goji
Michal Prokop a Framus Five

Helemese

15.00 pohádka

17.00 Kocouří náměstí

19.30 nádvoří zámku

22.30 Nocturno

ZÍTRA

10. SRPNA

STŘEDA